

πλοιάρχων μετεφέρθησαν εἰς τὸ νεκρο-
τομεῖον, ὅπου ἐνηργήθη ἡ δέουσα νε-
κροψία καὶ κατόπιν ἐνεταφιάσθησαν.
Κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἐγένετο μία
πραγματογνωμοσύνη, ἣτις καὶ ἐδημο-
σιεύθη εἰς τὸ Λονδίνειον «Λούδς Λίστ»,
ἀποσπῶμεν δ' ἐξ αὐτῆς τὰς μᾶλλον ἐν-
διαφερούσας περικοπὰς:

Ἰατροδικαστής: Ἀπὸ τὴν νεκροψίαν
ἐπὶ τῶν δύο ἀτυχῶν πλοιάρχων, εὐγενῶν
θυμάτων τοῦ καθήκοντός των, διεπίστω-
σα, ὅτι τὸ τραγικόν των τέλος ἐπῆλθε
συνεπεία βαρέων τραυμάτων τῆς κρφα-
λῆς των, τὰ ὅποια ἐδέχθησαν προφανῶς
κατὰ τὴν στιγμήν τῆς συγκρούσεως καὶ
ἐνῶ ἐξετέλουν ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῆς γεφυ-
ρας. Ὁ α' πλοίαρχος Τσατσαρόνης, ὅ-
ταν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπώλεσε
τὰς αἰσθήσεις του, ἀνεσύρθη ὁμως εὐ-
θύς ἀμέσως ἀπὸ σωστικὴν λέμβον ἢ ἐ-
φέρθη εἰς χεῖρας ἀπὸ κολυμβῶντα ναυα-
γόν.

[Αὔριον ἢ συνέχεια]

σκάνδαλον!

Παίζετε!... Καταστρέφεσθε!..
μὴν κάνετε θόρυβο, καὶ σκάνδ
παντός, παρακαλῶ!

Καθὼς ἀφήνομε τὸ καμπαρέ
κ. Βενσάν μου λέγει:

— Θέλετε νὰ δοῦμε κι' ἄλλ
νε παρὰ τρισήμισυ ἀκόμη ἢ
χομε καιρό!

Ἐεκινήσαμε. Μετὰ δέκα λε
αὐτοκίνητο μᾶς ἀφηνε μπροστ
καγκελόπορτα. Μᾶς ἀνοίγουν δ
καὶ μπαίνομε μέσα στὴν κομ
τῆς Κας Β., χαριτωμένης καὶ
διευθυντριάς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐδ
εἶνε θαυμάσια διοργανωμένο γ
χαρίστησι τοῦ ἐπισκέπτου καὶ
τῶν εἰδῶν τὰ γοῦστα... Βρίσκ
ἐκεῖ χαριτωμένους ἐφήβους
ποιότητος κορίτσι ζητήσης!...

Μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας / σταθμεύομε
εἰς τὸ τέρμα τῆς σημερινῆς μας ἐκδρο-
μῆς εἰς τὴν **Συλίβριαν**.

Ἐρημος ἢ μᾶλλον σχεδὸν ἔρημος καὶ
ἡ ὥραία αὐτὴ καὶ ἑλληνικωτάτη κωμό-
πολις. Τίποτε δὲν διατηρεῖ ἀπὸ τῆ πα-
ληά της εὐμορφιά. Τὰ κατὰ μῆκος τοῦ
δρομοῦ ὥραία σπίτια της πού βρέχον-
ται σχεδὸν ἀπὸ τὸ κῦμα τῆς Προποντί-
δος εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον ἔρημα.

Οἱ ὀλίγοι Τοῦρκοι κάτοικοι τῆς ἄλ-
λοτε εὐάνδρου καὶ ἑλληνικωτάτης
ταύτης πόλεως τὰ μεταχειρίζονται ὡς
σταύλους τῶν κτηνῶν των.

Ἐδῶ τερματίζεται ἡ ὁδοιπορία μου.
Θὰ περιμείνω ἀρκετὴ ὥρα ἕως ὅτου πε-
ράσῃ ἓνα μικρὸ ἀτμόπλοιο τῆς Σεῖρι-
Σεφαῆ πού ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνίαν
τῆς Προποντίδος, τὸ ὁποῖον θὰ μὲ με-
ταφέρει εἰς τὴν Ραιδεστόν.

Δοκιμάζω εὐχαρίστως τὴ περίφημη

.. Ἐλὺθη τὸ ἄλμα .. Ἄς.

11 (1) Ιανουαρίου 1931

ἰφ ἐπιβ. κω

μεν εἰς τὸν κοκκῶνα αὐτὸν τῶν ἀρι-
~~.....~~
ἀνὰ τὴν Θράκην Γιαούρτη τῆς Συλι-
βρίας καὶ περνώ εὐχάριστη τὴν ὥρα
μου κουβεντιάζοντας μὲ τὸ καφετζῆ
εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ ὁποίου κρατοῦν-
ται αἱ σημειώσεις αὐταί.

Ἡ ἴδιες ἢ συνειθισμένες κουβέντες.
Διεκτραγώδησις τῆς δυστυχίας των καὶ
ἡ ἐλπίς τῆς καλλιτερεύσεως τῶν πραγ-
μάτων διὰ τῆς ἐπανόδου τῶν Χριστια-
νῶν. Μόνον σ' αὐτὸ ἐλπίζουν οἱ Τοῦρκοι
τῆς Θράκης ὅπως καὶ οἱ τῆς Μ. Ἀσίας.
— Ποῦ νὰ ξανάλθουν, ἀγαθὲ μου
ἀγα, οἱ Χριστιανοί. Γιὰ νὰ ξαναγένουν
Ρωμηοί; Γιατὶ ἔτσι τοὺς θέλετε σεῖς.
Ραγιαδες, δηλονότι γιὰ νὰ δουλεύουν γιὰ
σᾶς.

Π. Ι. ΚΑΨΗΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Ἀπὸ Συλιβρίας εἰς Ραι-
δεστόν.